

BAŞARISIZLAR KULÜBÜ

İLK BASKI
20.000
ADET



ANIL BASILI



RESİMLEYEN: EMRE KARACAN

KARAKTERLERLE TANIŞALIM

ÇİMEN



Başarısızlar Kulübü'nün
kurucusu

POO

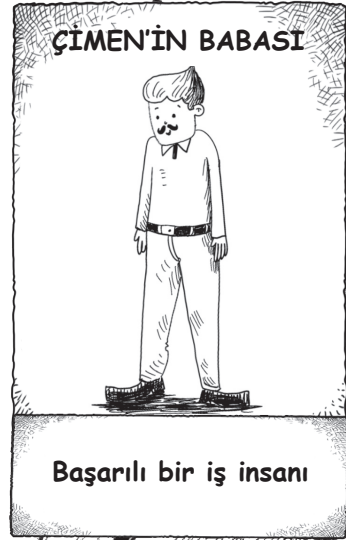
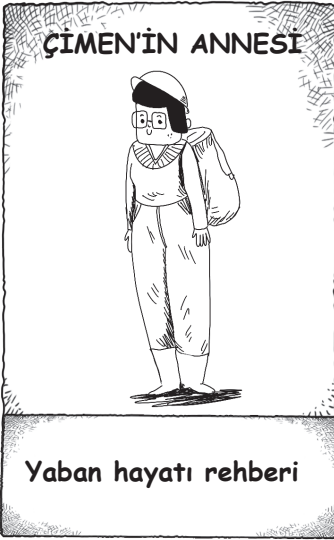
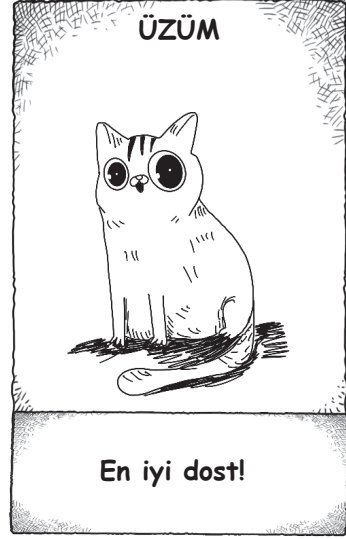
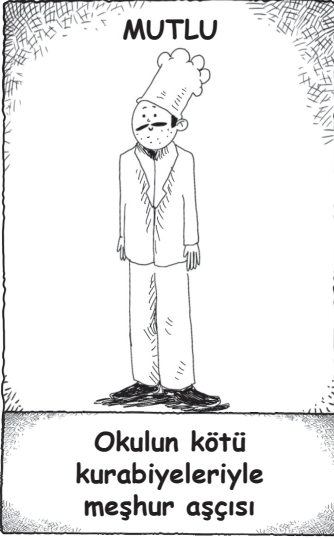


Sahnede bir dev!

YAĞMUR



Kaykay dünyasında
yeni bir yıldız



— BÖLÜM-1 —

YENİ HAYATIM

Hayatımda olabilecek tüm yenilikler bir aradaydı.

Yeni bir şehir.

Yeni bir ev.

Yeni bir okul.

Ve yeni arkadaşlar.

Önüne yeni eklenenlerden çekinir oldum. Eski evimizi, arkadaşlarımı, öğretmenlerimi, okulumu ve vaktimin çoğunu geçirdiğim tozlu kütüphaneyi çok özlüyorum. Tüm bunlar uzak bir geçmişte kalmış gibi. Oysa sadece bir yıl önce arkadaşlarımla eğlenir, her köşesini bildiğim okulumun koridorlarında koşar, raflarındaki bütün kitapları okuma hedefi koyduğum kütüphanede, sayfaların içinde kaybolurdum. Şimdilerde beni yeni

okulumun yeni sınıfındaki yeni sızramda bulabilirsiniz. Artık pek dışarı çıktığım söylenemez. Bütün bunlar

yetmezmiş gibi taşınmamızdan kısa bir süre sonra annem reddemeyeceği bir

iř teklifi aldı. Yıllardır hayalini kurduğu safari turuna rehber oldu.

Vahři hayvan türlerini yaşam alanlarında rahatsız etme-

den izlemek için Afrika'ya uçtu.

Annemin yokluğuunda babamla baş baş kaldık. On bir yıldır aynı evi paylaşsak da sanki aramızda görünmez bir duvar var. Birlikte yaşarken onu en çok zorlayan şeyler türlü sakarlıklarım. Akřam yemeklerinden sonra masayı toplarken tabakları devirmem, düz yolda yürürken



takılıp düşmem, kamp yaptığımız günlerde iz süremeyip kaybolmam, yeni kıyafetlerimin üstüne yemek dökmem, ayakkabı bağcıklarımı çözmeye çalışırken düğümlemem... Listeyi daha da uzatabilirim. Kısacası elimi neye uzatsam babamı içten içe sinirlendiren koca bir başarısızlıkla karşılaşırım.

Babamı kalabalık gruplara yaptığı konuşmalar esnasında dinlerseniz onun tam bir topluluk insanı ve lider ruhlu biri olduğunu anlarsınız. O, insanları nasıl etkileyeceğini iyi bilir. Ses tonu ikna edicidir. Yüzlerce insanın karşısında heyecanlanmaz, yutkunmaz ve bacakları asla titremez. En azından bunların hiçbirini dinleyicilerine yansıtmaz. Araya sıkıştırdığı esprilerle kalabalıkları kolayca güldürmesinden bahsetmiyorum bile.

Maalesef babamın bu özelliklerinden hiçbiri bana geçmemiş. Yüzlerce kişinin karşısında bırakın konuşma yapmayı sınıfta arkadaşlarımla önünde bile kendimi tedirgin hissederim. Konuşurken takılır, nefesimi kontrol edemem. Böyle durumlarda babamın tavsiyesiyle rahatlamak için yirmiden geriye saymayı denesem de pek faydası olduğunu düşünmüyorum.

Babam çalışma disipliniyle ön plana çıkan, kafasına koyduğunu başaran ve çevresi tarafından sevilen biri. Bazen benimle ilgili bir konuda önerilerini sıralarken

kendi hayatından örnekler veriyor. Bu örneklerin hemen hepsi ne kadar başarılı olduğuyla ilgili. Evet, konuşmalarının oldukça ikna edici olduğunu söyleyebilirim. Ama benim ikna olmam, başarılı olmama yetmiyor. Sanırım her gün yapılan başarı ve başarısızlık konuşmaları da dengemin şaşmasına neden oluyor. İçimde sanki kocaman bir tembel hayvan yatıyor.

Babamın bana verdiği nasihatlerden pek hoşlanmasam da ertesi günkü sunumum için onun yardımına ihtiyacım vardı. Ya sunum istediğim gibi gitmezse diye düşünmekten kendimi alamıyordum. Bölümleri karıştırmak, elimden not kâğıtlarını düşürmek, paniklemek, kızarmaya başlamak, bacaklarımın titremesi... Hiç rahat hissetmiyordum. Sunumumu ilk olarak babama yapmak biraz olsun rahatlamamı sağlayabilirdi. Diğer yandan sunumumu beğenmeyebilirdi. Ne kaybederim, diye düşündüm ve çalışma odasında kendini okumaya vermiş babamın yanına gittim.

Kapının önünde durup beni fark etmesini beklerken gözlerimi odadaki kitaplarda gezdirdim. Ne çok kitap vardı. Acaba kitapları neye göre sıralamıştı? Daha önce hiç merak etmemiştim.

Babam beni fark etmiş olacak ki “Bir şey mi söyleyeceksin oğlum?” diyerek döndü.



“Şey... Ödevime yardım edebilir misin baba? Yarın bir sunum yapmam gerekiyor.”

“Ah, gel bakalım.” Bana döndü, elimdeki not kâğıdını aldı. “Bakalım sunumun çatısını nasıl planlamışsın?”

Elimdeki notları ona uzattım. Bir sıralama olduğunu belli etmek için sayfaları numaralandırmıştım. İncelemeye başladı. Hızlıca okudu.

“Konunu sevdim.” dedi. “İyice araştırmışsın gibi görünüyor. Ancak konunun iyi olmasının yanında onu nasıl sunacağın da önemli. Kafanda bir akış planlaması var mı?”

Doğrusunu söylemek gerekirse net bir planım yoktu. Ama babama planım yok diyemezdim. Yalan söylemek de istemiyordum. Topu ona attım. “Sen olsan nasıl bir planla sunardın baba?”

Düşündü. “Öncelikle araştırma yaptığın konu hakkında nerelerden yararlandığını belirtmemişsin. Sunumunu görsellerle desteklemen ilgiyi artırabilir. Belki fotoğraflar da ekleyebilirsin. Videolar varsa onlar da sunumunu destekler.”

Aklıma görsellerle desteklemek gelmemiştir. Doğru söylüyordu.

“Sunumunu bir de bu gözle değerlendirmeni öneririm. Anlatacakların sadece metin üzerinden ilerlememeli. Konuyu önce kendine iyi bir şekilde anlatmalısın. İyice özümseydiğine emin misin? Yani konuna hâkim misin?”

“Birkaç tekrar yaptım. Notlardan yararlanarak ilerlerim diye düşündüm.”

Sandalyesine oturdu ve “Hayır, olmaz.” dedi. “İyi hazırladığın bir sunumu çöp etmek istiyorsan bunu yapabilirsin. Ama daha iyisini yapmak istiyorsan bu notlar seni kurtarmaz.”

“Peki, beni ne kurtarır?”

“İyi bir konuşma. Etkili bir beden dili. Arkadaşların senin gözlerinde bu konuyu ne kadar iyi bildiğini görmeli. İkna edici olmalısın. Sunum sonrası sorular üzerine çalışma yaptın mı?”

Yakalanmışım. Sunumu bitirmeye o kadar odaklanmışım ki arkadaşlarımla soru sorabileceği aklıma gelmemişti.

“Hayır baba.” dedim. “Henüz hazırlanmadım.”

“O zaman bir de bu gözle bakmalısın. Üzgünüm evlat, şu an için sunumdan geçerli not alacağını sanmıyorum.”

İşte, yine başarısız olmuşum. Babam gözden kaçırdığım noktaları dile getirmişti.